

PAKTIUM II.
DUNCAN SHELLY II.

VADÁSZIDÉNY

Copyright © 2013 Weith Katalin & Duncan Shelley
Felhasználási jog © 2013 Balogh Ottó

A könyv bármely részének sokszorosítása, akár elektronikus,
akár mechanikus úton
– ideértve az információtároló- és visszakereső rendszereket is –
a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos!
Kivételt képeznek a sajtóértékelés vagy ajánlás céljára idézett
rövid részletek!

ISBN 978-615-5310-01-0

www.brookskiado.hu

<http://brooksfilm.com>

www.duncanshelley.com

Borító: Bordás István

Kiadó: Brooks Kiadó és Menedzser Iroda Kft.
Igazgató: Weith Katalin

Nyomta: Multiszolg Kft.

Azoknak ajánlom, akik elfogadják a kihívásokat.

A semmittevésből semmi lesz.

PROLÓGUS

1.

UMBRELLA CORPORATION IRODAHÁZ
NEW YORK

kedd délután, 2026. január 10.

Odin Acker Bailey az igazgatói iroda mögött kiépített, mesterien álcázott műveleti központban a forgótalpas székekben ült, és az egyik tévécsatorna hírműsorát nézte. „William” azt ígérte, keddtől újrakezdi a vágást, méghozzá az addigi mennyiség négyszeresével. Nem a levegőbe beszélt. Még éppen csak elkezdődött a délután, Bostonban már a második csapásról számolt be a média. A becslések kétezer-ötszázra tették az eltűntek számát.

– Eltűntek – mondta Odin színtelen hangon.

Még mindig ez volt a hivatalos elnevezés. Csak a kisebb lapok és internetes portálok fogalmaztak nyersebben: mézszárlás, embervágás, vágóhíd, népirtás, emberholokauszt, és más, hasonló szavakat használva az eseményre. A mainstream média kivételesen kissé szégyenlősnek mutatta magát, ellentétben a bevett szenzációhajhászással, a bolhából elefántot csináló szokásával.

Bailey a bankárookra gondolt. A média visszafogásával valamilyen céljuk van. Sok szépet nem tudott volna mondani a Testvériségről, a pénz urairól, akiket megvetően *manipulátoroknak* nevezett, de azt el kellett ismernie, hogy tervük mindig volt, és sohasem cselekedtek meggondolatlanul.

Kikapcsolta a tévét. Ismerte az ütemtervet: még két vágás lesz ezen a napon. Még kettő. Azután, e naptól fogva, a napi négy vágás, a napi mintegy ötezer ember eleven feldarabolása a kvóta. Isten tudja, meddig, hány éven, évtizeden vagy évszázadon át. Talán még sokkal hosszabban nyúlik bele a jövőbe az idegenek célja. Ha az emberhús nagy üzlet, akkor változás nem várható. A piacot a kereslet határozza meg: amíg van kereslet, addig lesz kínálat is.

Nem örült annak, hogy Darius elhagyta a SUP/SEC börtön védettségét, és egy Wall Street-i palotában húzta meg magát. Természetesen megpróbálta meggyőzni, hogy térjen vissza, és miután nem járt sikerrel, gondoskodott a védelméről. Annyi előnye volt a palotának az erődítménnyel szemben, hogy öt irányban lehetett elhagyni, míg a börtönt gyakorlatilag csak helikopterrel. Továbbá, volt valami vicces is abban, hogy az egyik The Order vezér az Értéktőzsde szomszédságában lakik.

Bailey gépiesen megnézte, érkezett-e üzenet valakitől azok közül, akiket Nina után küldött. A Szellem számára fenntartott zárt weboldalra is fellépett, bár tőle várt legkevésbé üzenetet. Senki nem jelentkezett. Egykedvűen törölte a nyomait, és lecsatlakozott az internetről.

Felállt, megigazgatta a zakóját, a pisztolyát a tokban. Ebédelni volt kedve. Egy kicsit kikapcsolni ebből az idegfeszültségből.

Jól bírta a stresszt, sokkal jobban, mint a legtöbben. Neki meg se kottyant az, ami másokat már rég padlóra küldött volna, ahol vinnyogva megadták

magukat a sorsnak. Mindazonáltal nála is volt egy határ. Az idegenek szabadon gyilkolták az embereket, amit nagyon nehezen vett be a gyomra. Nina megfejtett szinte mindent, még őt magát is megnevezte. A Szellem túljárt az eszén, és éppen rá vadászott. Ha pedig elkapja, a sorsa megpecsételődött. Stressztűrő képessége végső határához közelített.

Kilépett a folyosóra. Hat testőr várt rá, az épületben és annak környékén további huszonhét ember. A The Guard elit testőrosztag három egysége közül az egyik őt védte azóta, hogy rájött: a Szellem halállistájának legelső helyén szerepel a neve.

– Uram? – lépett elé a testőrség parancsnoka, a köpcös, bamba képű, ám valójában rendkívül éber és intelligens Christian Kennedy.

– Az étterembe – adta ki az utasítást Odin, kissé álmosan, hiszen gondolatban messze járt.

– Igenis, uram! – biccentett Kennedy, és szájához emelte a rádióját. – Megyünk az étterembe! Érkezés: három perc.

Elindultak, kötött, begyakorolt koreográfia szerint mozogva.

Az Umbrella Corporation jól működő, nemzetközi szállítmányozási cég volt, valós tevékenységgel, szakemberekkel, lekönnyvelt bevétellel, adózott jövedelemmel. Mindezek mellett a The Order első számú fedővállalataként is funkcionált, diplomáciai védettséget biztosítva az idegenek támadásával szemben. New York és Miami határain túl kizárólag az Umbrella kék-fehér zászlaja jelentett biztonságot, más semmi.

A vállalat felszíni tevékenységét nem Bailey irányította, ő csupán a zsinórokat fogta, melyek az igazgatótanácshoz vezettek. Tudott mindenről, a komolyabb szerződéseket ő engedélyezte, vagy vetette el. Nem tette lábát a cég felszíni tevékenységét végző irodái területére, kísértetként járt-kelt az épületnek azon részén, ahová az alkalmazottaknak nem volt bejárása.

A menet az irodából a legfelső emeleti étterembe fennakadás nélkül jutott el. Odin helyet foglalt az asztalánál, a pincér kihozta kedvenc aperitifjét, ő pedig lassan kortyolgatni kezdte, miközben a szakács elkészítette a báránysültet.

Bailey szemei előtt képek peregtek. Megtörtént események, valószínű események. Ebből a kavalkádból csupán egyvalami tetszett neki. Nem mutathatta, nem mondhatta el senkinek.

Dallasban, a Queen Áruházban, néhány ember nyolc idegent ölt meg.

Amikor hallott róla, elszorult a torka, és magában felkiáltott: „Végre!”.

Persze, tudta, hogy nincs esély, az idegeneket nem lehet legyőzni, de mégis, volt valami felemelő abban, hogy egy maréknyi ember nemet mondott a kiszolgáltatottságra, és pusztító erővel visszaütött.

Azok ott Dallasban, az ő nevében is harcoltak. Helyette is harcoltak.

2.

ARTHUR VOLKOV REZIDENCIÁJA

MIAMI, FLORIDA

kedd délután, 2026. január 10.

Az ötödik kopogásra sem érkezett válasz. Arthur Volkov ráfogott a kilincsre, majd vállal megtaszította az ajtót. A második emeleti fürdőszoba fehérre festett, díszes tölgyajtaja a zárnyelvnél reccsent, és a harmadik taszításra engedett. Arthur aggódva lépett a fehér és kék márványból épített, tágas helyiségbe. Kinyitotta a zuhanyfülke ajtaját, leguggolt. Maritza felhúzott lábakkal, meztelenül üldögélt a zuhanytálca sarkában, a víz, mint az eső az égből, a fejét és a karjait verte, de ez nem zavarta. Sírt.

– Mi a baj, édes? – kérdezte Volkov aggódva. Megsimogatta a nő vállát és fejét. Nem jött válasz. Gondolt egyet, bekuporodott a zuhanytálcára, törökülésben, úgy, ahogyan volt, bőrcipőben, könnyű, trópusi öltönyben. Most ehhez volt kedve. Kezébe vette Maritza bal kezét, és megcsókolta. – Mi a baj? Meséld el nekem! Biztosan tudok segíteni, ha tudom, mi a baj!

– Ez elviselhetetlen – szólalt meg a tizenkilenc éves Puerto Rico-i luxusprostituált, akit Arthur nemrég megvásárolt a stricijétől egy számára jelentéktelen kis összegért.

– Mi elviselhetetlen?

Maritza felemelte a fejét. A férfira nézett, elkínzott tekintettel. A könnyeitől homályosan látta Arthurt.

– Elpusztítják az emberiséget – mondta. – Isten ezt miért engedi? – feldühödött, letépte nyakából a nyakláncot, melyen kereszt lógott, és kihajította a fülkéből. – Nem hiszek én már semmiben!

Amióta Maritza ismerte Arthurt, a férfi néhány évet fiatalodott, de a változás nem volt olyan mérvű, hogy azt ne lehessen megmagyarázni az elterjedt plasztikai eljárásokkal. Volkov örült ennek, nem tudta, mit is mondhatna magyarázatként, pedig most jól jött volna valami. Mutathatna képeket és felvételeket, de azok valójában nem bizonyítottak semmit. Természetesen a beavatásnak ára lett volna, nem is akármilyen ára, melyet a lánynak kell megfizetnie.

– Édes, igazad van, szörnyű, ami történik, de nem eshet bajod, amíg velem vagy!

– Miért? – csodálkozott el a lány.

– Mert nekem nem eshet bajom – válaszolta Arthur.

– De miért nem? – faggatta tovább a nő, bár nem hitte, hogy a férfi tud válaszolni, úgy vélte, inkább csak nyugtatgatni akarja.

– Csak bízz bennem. Engem nem bántanak – Arthur a fejével a mennyezet felé bökött.

Maritza a szemét törölgette, úgy kérdezte:

– Nem értelek! Mit beszélsz itt összevissza?

– Miami az én városom, ide nem jönnek soha.

– Miért szédítesz ezzel? – csattant fel Maritza, majd féktelen nevetésben tört ki. Annyira helyesnek találta a jelenetet, Arthurt, ahogyan ül vele szemben, és szétázik az öltönyében. – Te olyan bolond vagy!

Volkov felkacagott.

– Igen, az vagyok, beléd bolondultam! – bólogatott. Ezen a kijelentésen kicsit maga is meglepődött, hiszen tudta, hogy a nő prosti. – De amit mondtam, az igaz. Amíg a városban vagy, nem eshet semmi bajod. Csak ne menj ki Miamiból! A városhatárokon túl nem tudlak megvédeni. Itt én vagyok a nagyfőnök.

A lány egy pillanatra elkomolyodott, mintha hinne a férfinak, de rögtön mosolyra húzta a száját. Feltápáskodott, Arthur ölébe ült, hosszan, szenvedélyesen csókolóztak.

– Te még csak egy kölyök vagy – állt fel Maritza néhány perccel később. – Honnan lenne neked ekkora hatalmad? Hány éves is vagy?

– Kilencvenhét.

A nő adott neki egy pofont. Incselkedőn, gyengéden.

– Beszélsz zöldeket!

Kilépett a márványra, felvette a láncát a földről, megcsókolta a keresztet, és a tenyerébe rejtve kiment a fürdőből.

Arthur Volkov úgy érezte, örökké tudna így élni. Itt, ezzel a nővel. Bármeddig.

Megint átsuhant rajta egy érzés. Valami lassan elfogy, kiveszik belőle. Valami, ami fontos. A fiatalsága lenyűgözte, az energiája, a hibátlan bőre, a szexuális étvágya. Képtelen volt betelni ezzel a változással. Még mindig belebambult a tükörbe, ahonnan nem a vénember nézett vissza rá, hanem egy ereje teljében lévő ifjú.

3.

DARIUS VON ZEISSMAN REZIDENCIÁJA
WALL STREET, NEW YORK
kedd délután, 2026. január 10.

Darius koravén, lenyugodott, különös, bölcs egyetemistának látszott, ahogyan egy pohár öreg Delamain konyakkal a kezében, elegáns házikabátjában álldogált az egyik ablaknál, és csendben nézte az utca forgatagát. Lassan estébe hajlott a délután, az idegenek túl voltak a harmadik vágáson, de nem volt kíváncsi a hírekre. Boston közel esett New Yorkhoz, a forgalom a megszokott töredékére esett vissza. Mindenki rettegett, azt találgatták, vajon mikor lesz szeretett városuk a célpont. Aki csak tehetett, északnak vagy nyugatnak menekült, az Európába és Afrikába induló járatok zsúfolásig teltek, a legelszántabbak hajóval vagy csónakkal vágta neki az óceánnak. Nem sejtették, hogy a Védett Város az otthonuk.

Von Zeissman kiitta a poharát. A fonott selyemzsinórral behúzta a vastag elsötétítő-függönyt, kizárva a kinti világ fényeit és utolsó hangfoszlányait.

Szerette az ilyen régies dolgokat, mint a függöny elhúzása, vagy a megfelelő évjáratú bor szertartásos és időigényes kiválasztása.

Az a bizonyos tévéműsor, a Miss Nina Detektív Show, melyben Nina levezette az ügyet, megnevezte Bailey-t és a The Ordert, darabokra tépte legendás nyugalmát. Napokba telt, mire kiheverte a csapást. Azóta nem volt kíváncsi a külvilág híreire. Meghagyta biztonsági főnökének, Arthurnak és Odinnak, hogy csak abban az esetben zavarják, ha közvetlen életveszély áll fenn, ellenkező esetben hagyják békén.

Helyet foglalt antik karszékében a mahagóni íróasztal mögött. Ideje folytatni a munkát: azok a szerencsétlenek ott kint ne a semmiért haljanak meg. Veszett tempót diktált magának, hogy a küldetést sikerre vigye.

Darius elmerengett. A Szent Grált kereste, a *Küldetést*, a *Választ a Kérdésre*, ami ér annyit, amennyit fizettek érte. Egymillió-nyolcszázézer szerencsétlen emberi lény életét, minden évben. Ér ennyit, ebben nem kételkedett. Ér ennyit, de csak akkor, ha megvalósul a cél.

– Van Isten? – lehelte maga elé a kérdést.

Egész életében különös kapcsolata volt a vallással. Soha nem volt hívő, a vallás számára uralom, közösségalkotó, összetartó erő, közös nevező, önkéntes erkölcsiség, önkontroll, jóra törekvés. A vallást intézménynek látta, az egyházat társadalmi kontrollnak. Mindkettőt szükségesnek tartotta egy olyan világban, mint amilyen a Földön alakult ki. A vallási tételeket kitalációnak, lelki szükségletnek, lelki kapaszkodóknak gondolta, melyekre neki, személy szerint semmi szüksége nincs.

Bebizonyítani Isten létét, vagy megcáfolni, olyan feladvány volt, melyet a történelemben még senki nem tudott megfejteni. Mert milyen eszközökkel? Csodák megtapasztalásával? Azokra más magyarázatok is vannak. Látni a saját szemével, amint a semmiből valamit teremt egy Istennek titulált lény? Ez sem bizonyító erejű. Látni valamit egy papíron, valamilyen számításokat, valamilyen értékeket? Képzletben legyintett egyet. Ez semmi!

Isten létét sem igazolni, sem cáfolni nem lehet semmivel. Ez volt ennek a talánynak a kiindulópontja. Közel kétheti munka állt már a háta mögött, és még mindig nem tudta elképzelni, mi lehetne bizonyíték Isten léteire vagy nemléteire. Mennyei kórus, angyalok, hárfák nem evilági dallamai? Ő nem hívő, számára az efféle külsőségek a semmi kategóriájába estek.

– Van Isten?

Nem tudott előrejutni a bizonyíték mibenléte kérdésében, ezért új témát keresett. *Mi lenne a bizonyíték gyakorlati haszna?*

Újabb rettenetes kérdés. Mi lesz akkor, ha tudni fogja, hogy van Isten vagy tudni fogja, hogy nincs? Mi lesz akkor? Mi változik?

Csak csend. Csak üresség.

Nemhogy a választ nem tudta, azt sem, milyen jellegű lenne a válasz.

Tisztában volt vele, hogy nem lesz könnyű, de azt nem sejtette, hogy ilyen nehéz. A lelke mélyén érzésként lebegő gondolat szavakká formálódott.

Még az alapkérdések megválaszolása is évszázadokba vagy évezredekbe fog telni, és ha meglesznek a válaszok, még csak azután kezdhetjük keresni Istent.

Fogta a telefont, hívta Bailey-t.

– Itt vagyok, Darius! – jelentkezett be a Végrehajtó.

– Odin, minden rendben? – kérdezte az idős férfi, aki fiatalabbnak látszott a beosztottjánál.

– Természetesen – vágta rá Bailey.

– Ha bármiben segítségre van szükséged, vagy bármilyen tanácsra, hívj fel, amikor csak akarsz, a nap akármelyik órájában!

– Köszönöm! Így fogok tenni!

– Rendben, várni fogom a hívásod. Kellemes estét, Odin! – búcsúzott von Zeissman.

– Neked is, Darius!

Egyszerre tették le a telefont.

Darius bólogatott. Igen, keménységre, elszántságra és előrelátásra van szükség, hogy ez a biznisz, a vágás, elég sokáig kitartson. A Szent Grál nehezen adja magát. Még az alapkérdések megválaszolása is évezredekbe telhet.

Gyors fejszámolás. Ha a vágások ezer éven át folytatódnak, az még mindig csak 1,8 milliárd ember. Az nem olyan sok. Annyit elbír a Föld. Ez a küldetés, Isten megtalálása, ér ennyit! Még sokkal többet is ér.

ELSŐ FEJEZET

1.

AERK-4 TENGERALATTJÁRÓ

ATLANTI-ÓCEÁN

kedd este, 2026. január 10.

Az AERK-4 mélytengeri lakóhajó Új-Fundlandtól keletre, a Közép-óceánikanyon keleti oldalán, a fenéken horgonyzott, 4.021 méter mélységben. A motorok csendben, parancsra várakoztak, a lámpák sötéten ásítottak a fénytelen, mozdulatlan, roppant víztömegbe.

A vastag falak mögött zajlott az élet. A kapitány, Taggart Cain, régi westernfilmet nézett, melyben Charles Bronson harmonikán játszott egy túlvilági dallamot. Két matróza aludt, a harmadik a futópádon edzett. Marlene, az asszisztens, félbevágott két narancsot, kipréselte a levüket, és beleöntötte a jégkásakészítő gép adalékanyag-tartályába. A lassan forgó műanyag lapátok nem engedték teljesen megfagyni a vizet, hajszálvékony szeletekre törték a megszilárduló folyadékot.

Nina az ágyán ült, a legnagyobb monitoron a New York-i esti híradó beszámolóját nézte. Az idegenek négyszer vágtak ezen a napon, mindannyiszor Bostonban.

Fényvillanás jelezte, hogy az étellift meghozta a narancsos jégkását. A mesterdetektív kivette a poharat a fürkéből, elmélyülten ropogtatva tovább nézte a felvételeket. Elborzasztotta az idegenek érzéketlen, könyörtelen brutalitása.

Élő képet adtak be a Fehér Házat körülvevő ötvenezresre becsült tömegről, kétségbeesett, elkeseredett emberekről, akik védelmet és válaszokat követeltek az ország vezetőitől. A riporter drámai hangon kommentálta a látottakat:

– Texasban és Massachusettsben mintegy harmincezer ember tűnt el az elmúlt hetekben! Nyomok nincsenek, hivatalos álláspont nincs! A Miss Nina Kay mesterdetektív által a televízióban elmondottakat nem erősítették meg, és nem is cáfolták hivatalos oldalról! A bemutatott felvételekhez sem a kormány, sem az FBI nem fűzött magyarázatot! A Dallasban megölt nyolc idegen lény holttestét ismeretlen helyre szállították, hollétükről senki nem adott ki tájékoztatást! Egyesek invázióról beszélnek! A hatóságok attól tartanak, hogy a pánik következtében összeroppan a politikai hierarchia! Miss Nina Kay még soha nem tévedett! Ha most sem téved, azzal a szörnyű igazsággal kell szembesülnünk, hogy egy idegen, földönkívüli faj élelmiszerként tekint ránk, emberekre!

A mesterdetektív egy pillanatra abbahagyta a jégkása ropogtatását.

– Soha nem tévedek – jegyezte meg színtelen hangon.

– A helyzet legzavaróbb momentuma – a kép a stúdiót mutatta, ahol a veterán hírolvasó kommentárt fűzött a korábbiakhoz –, hogy a kormány

evickél, kivár, átláthatatlanul taktikázik, mintha egész egyszerűen nem tudná, hogyan álljon hozzá ehhez a képtelen helyzethez! Az események, a feltárt bizonyítékok, a tanúvallomások, a fotók és filmfelvételek, mind ugyanabba az irányba mutatnak: idegen lények vannak a Földön, és valamit tesznek! Nem tudom, hogy mit, talán senki sem tudja pontosan, hogy mit, de itt vannak és embereket ölnek! Ideje feltenni a kérdést, melynél jobban semmi nem foglalkoztat minket: hogyan éljünk tovább?

Nina el tudta képzelni, milyen őrijtó lehet a helyzet a Fehér Házban. Mi a fenét mondjanak? A pánikot el kell kerülniük, mert ha kitör, annak jó vége nem lehet. A kormánynak, a világ legnagyobb hadseregének, legkiterjedtebb hírszerző hálózatának szüksége van annak látszatára, hogy erősek, és kézben tartják az eseményeket. Annak bejelentése, hogy idegen lények vannak a Földön, beláthatatlan következményekkel járna. A hivatalos, tudományos álláspont a földönkívüli élettel kapcsolatban a legkényesebb kérdések egyike. A római katolikus egyház szerint Isten kizárólag a Földön teremtett életet. A kormány nehéz helyzetben van. Érdekek és a fennmaradás között kell evickélnie.

A mesterdetektív kikapcsolta a tévét, már nem érdekelte. A háttérben minden csatornáról folyamatosan felvétel készült a későbbi elemzések miatt; ha szükséges lesz, majd áttanulmányozza. A jégkása elfogyott, elhevert az ágyon, leoltotta a lámpákat. Gondolatai az idegenek körül jártak.

Mi ez az örült tempó? Erősítés érkezett, vagy csupán a lehetőségeket, mozgásteret tesztelték eddig? Ha érkezett erősítés, mi a cél?

– Sürgeti őket valami? Van valamilyen határidő?

Mi fog történni? Mi határozza meg, mennyi idő áll a rendelkezésükre? Tartanak valamitől?

– Illegális – mondta bele a sötétbe. – Körözés alatt állnak? Keresik őket? Gyorsan lerabolják a Földet, és odébb állnak?

Napi négy vágást meddig bír ki az emberi civilizáció? Hány nap, hány hét, hány hónap után omlik össze? Ez nem mehet sokáig. Elszámolták magukat?

– Az összeomlás a cél? Mi lesz akkor, ha megtörténik? Ha összeomlasztják a civilizációt, akkor már nem illegális, amit tesznek?

The Order... Hogyan akadjak a nyomukra?

Kínzó, fontos kérdések. Az ügynek még korántsem volt vége.

2.

ANZAC AVENUE
WATTS, LOS ANGELES
kedd este, 2026. január 10.

A járóautó éles ívben fordult át a szemközti sávba. A manőver nem okozott fennakadást, az idegen fenyegetés és a késői óra miatt alig volt forgalom. A padkához húzódott, lelassított, a sofőr mellett ülő egyenruhás ráfordította a

reflektort a sugárút szélén, a padon üldögélő alakra. A férfi zsebre dugott kézzel, fejét hátrahajtván bámulta az égboltot. A fényre unottan felnézett.

A sofőr gázt adott, a kocsit visszasorolt a sávba, az első sarkon lefordult balra.

– Ki ez a méretes faszi? – kérdezte az újonc, aki a külső nagy fényerejű, belülről forgatható lámpát kezelte. Idegesen ráfogott a sörétes puskára, amely minden járóautó alapfelszerelése közé tartozott. Pár napja érkezett a fekete negyedbe, a Beverly Hills-i őrsről.

– Stanley Washington, alias Big Dog – felelte a sofőr, aki hét éve járta ezeket az utcákat, és gyakran avatta be azokat, akiket áthelyeztek, vagy akik ostoba romantikus módon maguk kérvényezték az áthelyezést a legendás, híres-hírhedt kerületbe. – Errefelé ő a törvény.

– És mit csinál itt?

– Biztos számolja a csillagokat – felelte cinikusan az idősebb rendőr a fárasztó kérdésre.

Big Dog újra az égboltot nézte, a csillagokat, a Holdat. Elmerengett. A jövő nem olyan lesz, amilyennek kitalálta, amilyennek tippelte. Sőt, a jövő nem is hasonlít majd arra. Idegenek vannak a Földön, és embert esznek. Semmi nem maradhat a régiben, mert semmi nem a régi. Új terv kell, új cél. Új túlélési stratégia.

Bármi történt is az életében, mindig mindenhol felkapaszkodott a csúcsra, ő hozta a játékszabályokat, ő diktált. Keménykezű főnök volt, de nem véreskezű. Inkább üzletember, mint gengszter. De azért gengszter is.

Három fekete Porsche Cayenne Biturbo állt meg az út szélén. A középsőnek kinyílt a hátsó ajtaja. Magas, vékony fekete férfi ugrott ki a járdára. Visszahajolt a kocsiba, az apró hűtőszekrényből két doboz német sört vett ki, majd az ajtót nyitva hagyva a padhoz sétált. Ő volt Michael Frost, alias Chuckie, a gyerekkori barát, a húséges társ, a dörzsölt testőr. Leült Big Dog mellé, az egyik sört a kezébe nyomta. Sziszegő hangon nyíltak a dobozok. Egy szürkés színű kóbor macska nagyot ugrott, majd elfutott.

Néhány hosszú percig szótlánul nézték a csillagokat, lassan itták a hideg sört.

– Ma rájöttem, hogy látnok vagyok. Megláttam az üzleti rést ebben az elcseszett, szomorú, könnyekkel teli világban – szólalt meg Big Dog, összetéveszthetetlen, rekedtes hangján. – Chuckie, ez akkora bolt, amihez képest minden, amit eddig csináltuk, lepkefing! Mi leszünk az új Rockefellerek.

– A hangzása nem rossz – mosolyodott el a testőr, de rögtön el is komolyodott. – Mi lehet itt a bolt, Big? Ma négyszer irtottak odaát! Egyszer arra ébredünk majd, hogy itt lesznek, és ölik a mieinket.

– Mindig kiszagolom az üzletet. Amikor először vittek be, tizenkettő voltam, két év javító egy bunyó miatt. Teli zsebbel jöttem ki.

– Emlékszem – nevetett Chuckie. – A matektanárunk, Mrs. Flynn, monoklival jelent meg az órán, mert bepancsolt neki a férje, te meg laposra verted a csákót baseballütővel!

Big Dog elmosolyodott. Régen történt.

– Az első szerelem – jegyezte meg halkán. – Munkaerő-közvetítő irodát nyitottam a javítóban. Végigkérdeztem az összes lesittelt gyereket, mindenkiről tudtam, hogy mihez ért, és bérbe adtam a szakértelmüket. A smaszereket nem izgatta, ha a cellában leállt a légkondi, ha elromlott a rádió, a tévé, ezért

mindenki hozzám jött minden problémával. Higgy nekem, ember, ha üzletről van szó, az orrom soha nem hagy cserben!

Chuckie nem járt testőriskolába, tanfolyamra, hivatalos képzésre. Egy hivatasos kinevette volna, ha testőrnek nevezi magát. De az érzékei, a hatodik érzéke, a harckészsége számtalan halálos szituációnak volt a kulcsa. Félelmetes bunyós hírében állt, San Quentinben is ő volt a király. Évekig járt Kimbo Slice utcaiarcos iskolájába, mert ott tudott a legtöbbet bunyózni legálisan, bár tanulnia nem volt mit.

– Veled vagyok, Big, mint mindig! Avass be!

– Garantált biztonság – mondta ki a főnök.

– Garantált biztonság – ismételte Chuckie. – És azt hogyan csináljuk? Az idegenek technikai fölényével nem tudunk versenyre kelni! Átlátnak a falakon, de mi nem látjuk őket, aztán lebénítanak mindenkit, és vége a dalnak!

Big Dog letette a padra maga mellé az üres sörösdobozt, hátrahajtotta a fejét, és nézte az eget.

– Mindenkit meg lehet verni. Valamiben – jelentette ki.

– Ez igaz – helyeselt a testőr. – De nem tudunk semmit az idegenekről!

– Ők sem tudnak rólunk semmit. Csak esznek minket, de fogalmuk sincs, kik vagyunk. Ez a kulcs! Már mindent kitaláltam. Dólni fog a pénz!

3.

PENTAGON MARYLAND

szerda reggel, 2026. január 11.

Yasmine Delacruz ezredes zöldsapkás főtiszti díszegyenruhában lépett a vezérkari főnök irodájába. Daniel Field ezredes, a személyzeti ügyek szakértője, aki annak idején Walter White tábornok figyelmébe ajánlotta, lágyan becsukta utána az ajtót. Felettese négy szemközt kívánt beszélni tisztjával.

A tábornok három lépésre állt az ajtótól, gondterhelt, mégis elégedett tekintettel nézte a nőt, aki előírászerűen tisztelgett neki. Könnyed, laza homlokérintéssel viszonzta a tiszteletadást, majd a kezét nyújtotta, melyet beosztottja keményen megszorított.

– Jazz, egy hónapja lépett be az ajtómon. Azóta feje tetejére állt a világ. Csak maga nem változott semmit. Ezt vegye bóknak!

– Köszönöm, uram! – mosolyodott el az ezredes.

A tábornok helyet kínált, majd letelepedett a karszékébe. Jazz leült az egyik fotelba az íróasztal előtt, zöld barettsapkáját a térdére fektette.

– Egy hónappal ezelőtt, amikor először találkoztunk, azt mondtam magának: az eset, mellyel szembesülünk, végveszélybe sodorhatja nemzetünket. Azóta a véleményem kicsit megváltozott. Ma azt mondom: az emberi faj a kipusztulás szélén áll. Tudnia kell, Jazz, hogy én nem káromok. Nem vagyok környezetvédő, nem vagyok semmilyen aktivista. Jók az idegeim, érzelmi problémáim nincsenek. Ha én sötéten látok valamit, akkor az sötét.

– Osztom a nézetét, uram – helyeselt az ezredes. A vágások folytatása, sőt megnégyszerezése őt is megrázta. Százszor is átgondolta a lehetőségeket, és arra a végső konklúzióra jutott, hogy talán van egy szemernyi esély arra, hogy a fiát megmentse, de a saját életéről lemondott. Nem gondolt idős korra, nyugdíjazásra, előléptetésekre, nyugodt évekre. Nem gondolt arra, hogy majd látja felnőni a fiát, látja családot alapítani, boldognak lenni. A tudat, hogy *fel nőhet*, elég volt.

A tábornok folytatta.

– A hírszerzésünk előrejelzései szerint a mészárlás folytatódik, kiterjed más államokra, sőt más kontinensekre is a jövőben, és olyan életmódra kényszerít minket, amit eddig nem ismertünk. Ha lesz világ egy év múlva, vagy tíz év múlva, én nem tudom, milyen lesz. De az bizonyos, hogy nem fog hasonlítani arra, amit mi ismerünk – White az íróasztala fiókjából apró, vaskos titántokba zárt pendrive-ot vett elő. Letette az asztalra Jazz előtt. – Amit kért! Jegyzőkönyvek, fotók, felvételek, minden, amink van az idegenekről. Boncolás, anatómiai, xenobiológiai*, kémiai, fizikai eredmények, technikai, műszaki elemzések, leírások, a ruházatukról, az eszközeikről, fegyverzetükről. A metaanyag páncél és a plazmapuska komoly gondokat okozna nekünk egy ütközetben. A plazmalövedék úgy megy át a legfejlettebb kompozitpáncélon, mintha az papírból lenne!

Jazz elrakta a pendrive-ot.

– Köszönöm, uram! Minden adatot továbbítok Miss Ninának!

– Ezredes, mondja, mire van szüksége! Ember, hadianyag, támogatás? Mindent megkap, amit csak akar!

– Elegen vagyunk, uram, ha sokkal többen lennénk, felhívnánk magunkra a figyelmet – mondta Jazz. – A nap huszonnégy órájában bevethető háttérerőre azonban nagy szükségünk lenne. Ha lehetséges: két földi telepítésű, gyorsreagálású ballisztikusrakéta-osztag, két levegő-föld rakétákkal felszerelt légi csapásmérő egység, két légi szállítású, nehézfegyverzetű elitosztag.

A tábornok lefirkantott néhány szót egy papírra.

– Tizenhét órán belül a rendelkezésére állnak – ígérte.

– Köszönöm, uram!

Walter White tábornok felállt, megkerülte az íróasztalt, és leült a szélére, jelezvén, hogy a beszélgetés innentől bizalmasabb hangvételű lesz.

– A The Order merényletet kísérelt meg ellenem – a tábornok határozottan állította, hogy a Nina által a tévében említett szervezet állt a támadás hátterében, bár erre még nem volt bizonyíték. – Hajszálon múlt, hogy nem jártak sikerrel. Megteszem, amit tudok, de elbújni nem fogok. Ha nem adják fel, valószínűleg végezni fognak velem. Tizenkilenc éves korom óta gyűjtöm magamban a kérdéseket, amiket fel akarok tenni a Mindenhatónak, ha egyszer találkozom vele. Ez az idő nincs messze. Nem bánom olyan nagyon. Ha engem eltávolítottak, alighanem Bailey egyik embere ül a helyemre. Első döntései egyike lesz magát leállítani. Visszavonja a parancsot, visszavonja a katonáit, a hadianyagot, mely felett ma még döntési joga van. Ha szükséges, körözést ad ki maga ellen, ha szükséges, érvényes tűzparanccsal. Ha élve elfogják, bebörtönzik, ahol baleset éri, esetleg valamilyen koholt váddal halálra ítélik.

Jazz szótlannul bólintott. Hasonlóképpen látta a jövőt ő is.

– Azt javaslom, rejtse el annyi hadianyagot, amennyit csak tud, és senkinek ne mondja el, hová tette!

– Értettem, uram! – bólintott az ezredes.

– Ha visszarendelnék, tagadja meg a parancsot, és merüljön alá. Onnantól fogva csak magára számíthat. Megoldást kell találnunk az idegen fenyegetésre, és ez nem lehetséges, ha a The Order néz minket a vállunk felett, és Bailey diktálja a szabályokat. Megértette, Jazz?

– Igen, uram. Kérhetek?

– Hogyne! Amit csak akar!

– Tábornok úr, arra szeretném kérni, hogy védje meg a fiamat.

White rábólintott. Felegyenesedett, a kezét nyújtotta. Az ezredes felállt, megfogta a felé nyújtott kezét.

– Nem hivatalosan fogom intézni, amit kért. Ne aggódjon, a fiának nem lesz bántódása – mondta kemény hangon.

– Köszönöm, uram! – Jazz kicsivel nyugodtabb lett, ezt várta, más vágya nemigen volt.

– Most útjára bocsátom, barátom! Minden perc számít.

Az ezredes elmosolyodott. *Barátom...*

– Igenis, uram!

Tisztelegve búcsúztak. Mindketten érezték, alighanem ez az utolsó alkalom, hogy találkoztak.

* xenobiológia: földönkívüli létformákat tanulmányozó, illetve a földönkívüli biológiai élet lehetőségeit kutató tudományág.

4.

NATHANIUS CASTLE ÉSZAK-SKÓCIA

szerda délután, 2026. január 11.

Klaus St.John ötször csapott le a kalapáccsal, pedig már az első csapás is elérte a kívánt hatást, de szerette a hangját, nem szívesen kímélte volna meg magát tőle. Evan Momwabi ellenben utálta ezt az éles hangot, minden csapásba belerándult a feje.

St.John, az Egy Fa Testvériség, a pénz urait tömörítő titkos társaság ura és parancsolója letette a kissé primitíven faragott fakalapácsot a kinyitott, bőrbe kötött, nagyméretű füzete mellé. A kalapácsot a középkori Londonban használták, az első árveréseken, hangjával jelezve a kikiáltás kezdetét és végét.

– Uraim, haladjunk! A mézszárlásról érkező híreket majd a szivar és a brandy mellett megbeszéljük néhány óra múlva, most dolgoznunk kell! – harsogta St.John. A tárgyalóteremben tizenöt férfi foglalt helyet, egyik részük a Testvériség elegáns viktoriánus frakkját, másik részük a Platonisták modernül ható fekete öltönyét viselték. – Uraim, a The Order barbárjait az erkölcsük fogja össze! Önmagukat az emberiség védelmezőinek tartják, és azért

koncolnak fel mindenkit, hogy megóvják a világot a káosz erőitől. Ebbe a képbe természetszerűleg nem illik bele az, amit vezetőik tettek! Nevezetesen, hogy lepaktáltak néhány idegen hentessel, akik elevenen felaprítják, majd elcsócsálják az embereket. Amit a vezérek tettek, az súlyos erkölcsi válsághoz, morális katasztrófához vezetett. A szervezet megroppant, a kohézió, mely annyi éven át szilárd egységbe fogta őket, meggyengült. A mi dolgunk az, hogy kihasználva az alkalmat, elpusztítsuk ezt a barbár hordát!

St.John fellapozta a füzetét, melybe a kérdéseit írta, és folytatta.

– Természetesen, mindenkinek fontosabb a puszta élete, mint a hatalma, így, amikor a The Order kopogtat, hogy kedélyesen elcseverésszen arról, hogy a delikvens melyik kevésbé létfontosságú testrészét lehet eltávolítani, vagy melyik lábát lehet sósavba mártani, esetleg melyik gyereket lehet felgyújtani, a döntés egyértelmű. Ez egy szélsőségesen kiszolgáltatott helyzet, mi pedig nem vagyunk hősök és nem vagyunk mártírok. Hiába állapodunk meg valakivel, hiába pénzeljük, hiába támogatjuk a karrierjét, ha néhány barbár az otthonában randalírozik, nem mi leszünk számára az elsők! Hogyan kerüljük ezt el? Hogyan védjük meg a barbárok zaklatásától az alkalmazottainkat?

A kérdés furcsán visszhangzott az ódon lovagterem vastag falai közt. Ez biztonsági kérdés volt, nem kapcsolódott közvetlenül a pénzhez és a manipulációhoz, melyek legnagyobb mesterei ültek antik karszékeikben. Tízperces csend után egy magas, ötvenes éveiben járó, rendkívül jóképű férfi emelte fel a kezét.

– Hermann! – adta meg a szót St.John.

– A javaslatom! Hozzunk létre egy speciális biztonsági szakmai bizottságot, melynek feladata új biztonságpolitikai doktrína kidolgozása. Az alkalmazottakat el kell rejteni, a parancscsatornákat személyteleníteni, hogy a barbárok ne férhessenek hozzá az alkalmazottainkhoz! Ha nem tudnak hozzájuk férni, nem tudnak nyomást gyakorolni rájuk. Ezt az új doktrínát azután el kell adnunk azoknak, akiket érint. Kormányoknak, bankházak vezetőinek és így tovább.

– Ez nem gond! – szólalt meg Momwabi. – Az ideológiát gyorsan összerakjuk. Hivatkozással az idegen fenyegetésre, a The Order terroristáira, bizonyos arab, kínai, orosz radikális csoportokra. Ezt még finomítjuk, nem tartom fejben az összes futó ügyet, lehet, hogy vannak ütközések, amiket el kell kerülni.

St.John bevezette a füzetébe, hogy felállítanak egy bizottságot, új biztonságpolitikai doktrínát dolgoznak ki, és megalkotnak egy ideológiát, amely sürgősen elfogadtatja az új irányvonalat az érintettekkel. Visszalapozott a kérdések listájához.

– Menjünk tovább! Odin Acker Bailey egy élő legenda a szervezeten belül, óriási nimbusz övezi a személyét. A Detektív Show-ban elhangzó kijelentések és vádak megrongálták ugyan személyes varázsát, ám továbbra is olyan kitüntetett helyet foglal el a barbárok szívében, mely önmagában összetartó erőként működik. Kérdés: hogyan romboljuk le a nimbuszát? Hogyan gyűlöltessük meg a barbárokkal? Sőt, tovább megyek! Hogyan érhetjük azt el, hogy belháború törjön ki a The Orderben, és valaki végezzen Bailey-vel?

Ez a kérdés már közelebb állt a jelenlévők szívéhez és szakértelméhez. Azonnal záporozni kezdtek az ötletek, St.John alig győzte leírni azokat.

5.

NINA HÁZA
FORT LAUDERDALE, FLORIDA
szerda délután, 2026. január 11.

A kapuórség egy pillanatra utat nyitott, hogy a három terepjárós konvoj behajthasson a villa területére. A három páncélozott Knight közül kettő a kaputól jobbra felállított légvédelmi üteg közelében állt meg, a harmadik a villa újjáépített bejárati ajtaja előtt fékezett le. Jazz kiugrott a sofőr mellől, aki azonnal tovább hajtott, hogy ne zavarja az őrség szabad rálátását a belső térre.

Az épületórség beengedte a terepszínű ruhát viselő, kezében fekete sörétes puskát lóbáló ezredest. Jazz pattogó hangon parancsokat osztogatott, majd megszólalt a kódolt telefonja. Amikor rájött, hogy a fia van a vonal túlsó végén, ellágyult, mintha kicserélték volna.

– Chris... Annyira örülök, hogy hallom a hangod! Minden rendben van? Igen, a tábornokot én kértem meg, hogy vigyázzon rád. Sajnálom, hogy még egy ideig katonák közt kell élned, de ez egy... ilyen világ. Megteszek mindent, amit tudok! Ne aggódj értem, én aggódom teérted, mert az anyád vagyok! – Jazz elmosolyodott, hosszan hallgatta, amit a fia mondott. – Okos fiú vagy, örülök, hogy megérted a helyzetet! Hívj nyugodtan, én is keresni foglak téged! Meglátogatlak, amint lehet! Szia, kicsim! Szia!

Jazz eltette a telefonját. Megfordult, felnézett a lépcsőre, mely az előcsarnokból az emeletre vezetett. A lépcsőn ott állt Shub-Niggurath, a természet tréfája, bájos, elragadó mosolyával.

– Örülök, hogy a testöröd vagyok! – jelentette ki. – Erre már vagy tízszer rájöttem! Te nagyon jó ember vagy, Jazz, folyton gondoskodsz másokról! Csak azt nem értem, hogy miért nem vagy a fiaddal? Mindenfelé jársz a világban, egy helyőrség az otthonod. Biztosan jó anya vagy. Akkor miért nem vagy vele?

Az ezredes elindult az alsó szintekre vezető lépcső felé, a kislány követte.

– Szeretem a fiamat, a magam módján – magyarázta Jazz. – Én nem tudok meséket olvasni, a leckeírásban segíteni, ebédet főzni, ajándékokat csomagolni, és azt hinni, hogy ez számít. Nem várom el, hogy bárki megértsen.

– A jövőjét véded, fegyverrel a kezében.

Az ezredes megállt, szembefordult a Gyermekkel.

– Hány éves vagy? – kérdezte.

– Tizenkettő – jött a válasz.

– Néha olyanokat mondasz, mintha felnőtt lennél.

– Nem vagyok egy átlagos gyerek – grimaszolt a kislány.

Jazz a szemekre mutatott.

– Bár tudnám, ki néz ezeken a szemeken keresztül.

– Hát én! – nevetett Shub-Niggurath.

Tovább mentek, a lépcső alján folyosó indult, mely éles ívben elfordult bal felé. A végében súlyos fémajtó zárta el az utat, ami kinyílt előttük. Ez volt az eligazító terem, ahová kizárólag Jordan, a Szellem, Dave, Shub-Niggurath és Jazz tehette be a lábát.

Jordan, Aleksei és Dave egy hatalmas térképet vizsgáltak.

– Erre fent a hegyekben, itt nagyon el lehet túnni – magyarázta Dave, kezével körkörös mozdulatokat téve Alaszka felett.

– A város fontos, mert állandóan intézkednünk kell. Lucinda utazik összevissza, nélküle Nina nem tud nyomozni – csóválta a fejét Jordan.

Aleksei nem szólt semmit, némán fordult az érkezők felé.

Jazz felmutatta a pendrive-ot, amit a tábornoktól kapott.

– Minden, amink van – mondta. – Boncolási jegyzőkönyvek, fegyverpróbák, DNS-modell, minden!

– Azonnal küldöm Ninának! Nagyon fog örülni! – vette át Jordan.

– Nekünk is át kell tanulmányoznunk. Engem különösen érdekelnek a boncolási anyagok! – szólalt meg a Gyermek komoly arckifejezéssel. Leült a székébe, a kancsóból limonádét töltött a poharába.

– Mindenkinek lesz módja tüzetesen áttanulmányozni – ígérte Jordan. A pendrive-ot ellenőrizte, azután a tartalmát feltöltötte az egyik zárt szerverükre.

Jazz leült, nézte a térképet.

– Nina szerint további támadások várhatók a The Order részéről, ezért a stáb elköltözik, mi pedig elkapjuk ezt az Odin nevű fickót – mesélte Shub-Niggurath az ezredesnek.

– A The Order annyira elszántan szeretne információhoz jutni Nináról, kárt okozni neki, hogy elgyengítse, hogy az igazán vad feltevéseket sem zárhatjuk ki a lehetőségek közül – egészítette ki Jordan a Gyermek szavait.

– Tudunk már valamit Bailey-ről vagy a szervezete infrastruktúrájáról? Vannak nyomok, amin el tudunk indulni? – kérdezte Jazz. Távollétében újabb információk bukkanhattak fel.

– Lesznek – kapcsolódott be a Szellem szűkszavúan. Nem úgy nézett ki, mint aki további adatokat akarna megosztani, de láthatóan nem nagyon kételkedett abban, amit mondott.